

De Doves Blad

No. 6.

Udgivet af pastor Conrad Svendsen, prest for de døde.

April.
1907.

Himmerigets rige ligner en surdeig, som en kvinde tog og skjulte i 3 skjapper mel, indtil det blev syret altsammen.

Matt. 13, 33.

Himmerigets rige kom til vort hjerte, da vi som smaa børn blev døbt. Det kom for at gjøre os til nye mennesker. Det vilde med sine kræfter gennemtrænge vore tanker, vore følelser, vor vilje, vore ord og vore gerninger. Men det staar i vor magt at hindre Guds rige fra at gennemtrænge os. Vi kan sige nei, naar det begynder at gjøre sin gerning i os. Vi kan sige: Vi vil ikke omvende os; vi vil ikke tro.

Men dersom vi vil omvende os og fatte tillid til Gud, saa skal Guds rige faa magten; det gamle, syndige i os skal gaa tilbage, og det nye efter Guds vilje skal vore frem.

Det skal ske ikke ved vor kraft, men ved Guds riges kraft. Thi det har evnen i sig til helt at gennemtrænge et menneske, til helt at omdanne os, saa at vi engang skal staa fuldkomne, hellige og rene for Jesu Kristi ansigt.

Skal vi ikke saa sige ja til Guds arbejde i os? Skal vi ikke være villige til at fornedre os selv, erkjende det onde hos os og ved Guds hjælp vende os fra det? Skal vi ikke vende os bort fra vore egne tanker og vore mange indvendinger og som børn ligeoverfor Gud stole paa hans kjærlighed og paa hans hjælp?

Jo vi vil tage imod Guds naade. Vi vil stole paa hans magt. Det kan mangan

gang være vanskeligt nok. Vi føler, hvorledes synden rører sig i os. Vi ser, hvor daarlig det gaar med at vokse i hellighed. Og vi fristes da til at tænke: Det nytter ikke til noget; jeg kan ikke blive et nyt menneske. Men lad os ikke tabe modet! Lad os sige til os selv: Nei jeg kan ikke blive et nyt menneske af mig selv; men Gud kan gjøre alle ting nye; han kan ogsaa omdanne mig. Og han har lagt Himmerigets kræfter i mit hjerte; og det skal blive i mig, til det helt har gennemtrængt mig!

Gud har givet mig del i riget, ikke fordi jeg har fortjent det. Han har gjort det af sin store kjærlighed. Og hans kjærlighed varer til evig tid.

Kjære herre Gud! Velsign mig! Tag ikke din Helligaand fra mig. Lad din aand og dit rige faa magten over mig. Amen!

Paaskeblomster.

Det var paaske morgen i New-Orleans. Alle, som har besøgt denne by i paaskeugen er bleven forbausset over de mange vakre blomster, som pryder kirkerne; men paa denne paaske dag var det den lille kirke i R— gade, som var vakrere pyntet end nogen af de andre.

Det var let at se, at dette arbejde var udført med kjærlig omhyggelighed og slittige fingre. Det var aftenen før paaske dag, og to unge damer var blevet tilbage efter at de andre var gaaet; de vilde endnu engang se over

alt, om det var noget at rette paa. Den ene af dem, Margaret King, sagde da til sin veninde, Abele Foster: Tænk, Grace Nugent vilde ikke give os en eneste af sine blomster. Hun har faa mange, og iaar er hendes liljer de vakreste jeg har seet. Da jeg spurgte hende, om hun vilde give mig nogen af dem, sagde hun bare: Jeg skal bruge mine blomster til noget andet, Margaret.

I den største sal paa barnehospitalet, salen for uhelbredelige, var det stor glæde denne paasfeday blandt de mange taalmodige smaa syge, som laa i sine rene hvide senge. En stor pyramide af blomster var stillet op midt i salen. Og ved foden af hver seng var der sat blomster, ligesom buketter af roser, liljer og violer var stillet op rundt omkring paa bordene og fyldte sygeværelset med deilig blomsterduft.

Na, hvor det er deiligt, sagde en tynd svag liden pige, som var syg af tæring og som ikke havde længe igjen at leve, idet hun tog blomsterne i sine udtærede hænder og pressede dem mod sine blaa læber.

Na, jeg har seet dem faa ofte før, sagde hendes nabo, en liden pige, som led af en rygmarvs sygdom; vi pleiede at bo paa landet, og der havde vi en have med en stor rosenbusk i midten, det var røde roser, som duftede deiligt, og min mama lod mig faa lov til at plukke dem af. Dengang kunde jeg løbe omkring paa mine friske ben. Det gjør mig faa godt at se igjen roser. Det maa være nogen som tænker venlig paa os og som har gjort sig alt dette bryderi for at glæde os. Og den lille pige smilte; det var det første smil man saa i hendes ansigt, siden hun kom paa hospitalet.

Ja, sagde en af sygepleiersterne, som havde flandsket og hørt paa samtalen; det var en ung dame, som tænkte paa eder. Hun sagde: Se her er nogle børn, som ikke kan gaa ud og se, hvorledes roserne blomstrer i haven. Jeg vil derfor bringe blomster ind til dem, og da vil de komme til at tænke paa hvilken stor dag paasfeday er for dem og for hele verden, og de vil prøve at være taalmodige.

Den lille tæringsyge greb om blomsterne med sine varme hænder og sagde: Jeg skulde have lyst til at se den unge dame; jeg vil faa gjerne takke hende.

Du skal faa se hende, sagde sygepleierstken; hun har lovet at komme hid idag.

Gudstjenesten i K — kirke var meget høitidelig den dag. Men jeg kan alligevel ikke sige, at Margaret King hørte noget af det, som blev talt. Hun var faa optaget med at se paa deres ansigter, som kom ind, om de syntes, at kirken var smukt pyntet. Og hun tænkte paa alle de vakre ord, som allerede var bleven sagt til hende til tak for hendes smagfulde udsmykning. Men hver gang hun saa hen paa sin veninde Grace, voksede hendes vrede mod hende. Jeg kan ikke forstaa, tænkte hun hvorledes Grace kan sidde der saa rolig og alvorlig, og at hun ikke bliver urolig nu, naar præsten taler om selvsornegtelse og opmuntrer os at bringe det bedste, vi har, som et offer paa alteret.

Kom og vær med mig Margaret, sagde en mild stemme, da folket gik ud af kirken. Jeg har et besøg at gjøre og vilde faa gjerne have dig med mig.

Margaret tænkte først paa at sige nei; men hun var nysgjerrig, og saa var det noget i Graces stemme og ansigt, som gjorde at hun taug og fulgte med.

Vi skal en tur hen paa hospitalet, sagde Grace, idet de fattede sig i en vognmands drokke. Til hospitalet, sagde Margaret; hvad vil du der paa en paasfeday?

Det skal du faa se, naar vi kommer did, sagde Grace med et smil.

Børnene venter paa Dem, frk. Grace, sagde en af sygepleierstene, som mødte dem ved døren. De er i bedre humør end jeg har seet dem nogengang før. Vi har givet dem den frugt og de kager, som De sendte, men jeg tror, at det er blomsterne, som har glædet dem mest. De har talt og jublet over dem, og det er ikke ofte, at vi hører latter og jubel paa denne sygesal.

Na, Grace; nu forstaaer jeg det, hviskede Margaret, da hendes øine faldt paa de vakre, hvide, liljer, som syntes at nikke velkommen til dem, da de traadte ind. Kan du nogen gang tilgive mig?

Lov, sagde Grace; der er ikke noget at tilgive. Jeg havde min tanke; og du din; og begge var gode, om de end var forskellige.

Her er denne unge dame, som J kalder blomsterfrøkenen, sagde sygepleierfken smilende; Hun er kommet for at se, om J er glad i frugterne og blomsterne.

Mange tak, frøken! raabte ivrige stemmer fra alle sengene.

Mange millioner tak, frøken, gjentog den lille tæringsfyge pige, da Grace stansede ved hendes seng. Blomsterne er saa vakre og deilige, og jeg har seet saa ofte paa dem, at jeg næsten har glemt at hoste.

Hvorledes kom de til at tænke paa os? sagde hendes hulsiede nabo. Jeg syntes, at der ingen var, som tænkte paa os, som laa syge, untagen vore snille doktorer og sygepleierfker, og hendes øine fyldtes med taarer. Men siden disse blomster kom ind har jeg syntes, at min afdøde moder har været hos mig. Hun fortalte mig da hun laa for døden, at hun skulde gaa til en stor have, hvor blomsterne aldrig visner, og at jeg ogsaa skulde faa komme did. Jeg kan ikke faa det ud af mit hoved, at det er moder, som har sendt mig disse røde roser for at minde mig om hendes sidste ord. Men det er vel en daarlig tanke, sagde hun med et spørgende blik.

Na nei da, sagde Grace; jeg er vis paa, at blomsterne bringer dig bud fra din moder og fra den vakre have, som du talte om.

Sygepleierfken sagde, at De vilde fortælle os noget, afbrød den lille tæringsfyge med.

Grace fortalte da den gamle, deilige, paaastefortælling om døden og opstandelsen, og børnene lyttede aandløs til. Nogle af børnene havde hørt fortællingen før; men for mange var den ny. Men blomsterne havde talt til alle og fortalt dem, at der var dem udenfor hospitalet, som tænkte kjærlig paa dem, og dette hjalp dem nu til at tro paa Gud faders kjærlighed.

Kan du nogensinde tilgive mig? sagde Margaret igjen, da de gik fra hospitalet. Jeg dømt dig, og saa var din gjerning alligevel meget ædlere end min.

Na nei, sagde Grace; min gjerning var ikke bedre end din; men jeg havde tænkt saa meget paa disse stakkels syge børn og deres lidelse, at jeg kom til at synes, at det vilde være ligesaameget efter Jesu vilje at glæde

børnene med dem, som at pynte kirken deimmed. Paa denne maade begyndte blomstermissionen i New-Orleans.

(Deaf Mutes-Journal).

Et besøg ved Jordbrugs-skolen for døve.

(Efter «Tidsskrift för döfstamma»).

Jordbrugs-skoler for døve! Disse ord interesserer enhver, som er ven af de døve. En jordbrugs-skole for døve kan med fuld ret siges at beskytte de døve og redde dem ud af bylivets mange farer. Naar en døv har gjennemgaaet en jordbrugs-skole kan han have godt haab om at faa en plads, naar han reiser hjem til sin elskede hjembygd. Der kan de med friske kræfter være med og dyrke den jord, som de legte paa, da de var smaa. Denne tanke om jordbrug for døve er modtaget med glæde i de fleste lande. I Finland er det saaledes de døve selv, som er begyndt at arbejde paa at faa en jordbrugs-skole igang. Og alle ønsker at det maa lykkes. Men i Norge er man kommet et stykke længer. Der har man allerede en jordbrugs-skole i nærheden af byen Sandefjord. Vi har været begjærlige efter at faa vide noget om denne skole. Derfor vil jeg, som selv i mai 1906 var derude, fortælle lidt om den.

Jeg reiste med toget til Sandefjord. Der blev jeg behagelig overasket ved at møde skolens jordbrugslærer Linnestad paa stationen. Fra Sandefjord kjørte vi straks udover en vakker vei. Paa veien fik jeg vide, at hr. Boyesen var reist til Ameika for en kortere tid. Efter en halv times kjørsel naaede vi frem til gaarden.

Jeg besaa nu denne skole, hvorom der var talt meget, med dens agre, haver, skove, stald og fjøs. Først var jeg inde i bestyrerens værelser, der ligger i samme hus som klasseværelsene. Huset, som ligger paa en liden høide, er opført af træ. I 2den etage er lærerens og elevernes værelser. Vi gik ud og saa paa markerne; de saa alle velstelte og frugtbare ud. Paa rugageren svaiede allerede de lange spirer i den varme vaarsol. Skolen har omkring 200 maal dyrkbar jord. Der

dyrkes rug, havre, hvede, hør, poteter, erter, byg og turnips. Efterpaa besaa vi haven. Den var udmærket smuk. De vakre æble- og pæretræer var velstelte. Bærbusker fandtes der en mængde af; der er plantet omtrent 300. Et stort stykke var anvendt til dyrkning af kaal og jordbær. Der dyrkes ogsaa grønsager. Siden gik vi til den prægtige skov, hvor gamle furutræer og bøgetræer løfter sine kroner mod himmelen. Skoven var omhyggelig renset. Den er 300 maal stor. Sidste vinter (1905) solgtes træer for henved 4000 kroner.

Fjøslet, som vi derefter besaa, er rummeligt og lyst med baajer i to rader. Der stod 10 vakre fjør. De døve unge mænd udførte alt arbejde i fjøslet. Og det gik godt og rasst. Endog melkningen blev udført ligesaa godt af mænd som af kvinder. Hver ko har sit eget navn. Paa fjøsvæggen hænger en tavle, hvorpaa eleverne skriver, hvormeget fjørene melker hver dag. Melken sælges til mejeriet i Sandefjord. Eleverne skiftes om arbeidet. Paa samme maade byttes eleverne om at være i stalden; hver har sin tur, der varer 14 dage. I stalden stod 3 vakre heste, som bruges til jordbrugsarbejde. I hønsegaarden er der en mængde høns, som ogsaa stelles af eleverne.

Ved siden af det praktiske landbrug faar eleverne ogsaa teoretisk undervisning. Der findes i hovedbygningen to store klasseværelser med sorte tavler paa væggene og andet tilbehør. Ansøufelsesundervisningen indtager en fremtrædende plads. Paa væggene hang der farvelagte billeder af planter og af forskellige husdyr. Eleverne for undervisning i jordbrugslære, husdyrlære, foderlære, sundhedslære, havestel, regning, norsk og skønsskrift.

Naar det er regnveir arbejder eleverne paa værkstedet. De har arbeidet forskellige gjenstande, som bruges ved skolens husholdning og repareret gamle ting. Ogsaa smediearbejder udføres ved skolen. Der gives ogsaa undervisning i bogbinderi og eleverne havde indbundet 40 bind for skolebiblioteket.

Eleverne bor i 2 store, lyse værelser i 2den etage. I hvert rum var der 3 senge, bord, kommoder, hylde o. l. Eleverne var meget glade i sine værelser. De fortalte ogsaa, at de trivedes godt paa skolen, og at de gjerne

vilde arbejde med jordbrug. Paa skolen var der i mai 1906 6 gutter og 2 piger, som udførte arbeidet i køkkenet. Alt arbejde paa gaarden udførtes med skolens egne kræfter. Tjenere som kunde høre, fandtes ikke.

Alt arbejde paa skolen gaar nøie efter en bestemt plan. Dette er jo absolut nødvendigt for et godt og dueligt arbejde. Eleverne har sit bestemte ordensreglement, som de nøie maa overholde.

Skolens kursus er to-aarigt, men for de døve piger holdes et-aarige kurser til oplærelse i husstet og hvad dertil hører.

For de døve, som optages, betales der kr. 25 00 pr. maaned for kost og logis. Som oftest er det amtskassen, som betaler dette.

Med glæde beser den fremmede denne jordbrugsskole for døve, og det er en fornøjelse at høre, hvad der fortælles om skolens maade at arbejde paa og om, hvor glade de døve er i arbeidet. Arbejde i frisk luft styrker kræfterne og gjør sindet fornøjet og livet lyst. Ogsaa den fremmede trives godt paa denne hjemlige, gjæstfrie, skole. Og ved afreisen tager han med sig et uforglemmeligt minde og en bestemt overbevisning om, at en saadan jordbrugsskole er nyttig og ønskelig for de døves opdragelse, om de skal blive duelige jordbrugere.

Naar kommer den dag, at de døve i Finland faar sin jordbrugsskole? Vi haaber, at den dag ikke er langt borte. Saavel de døve som deres venner er enige om den ting. Centralforeningen til hjælp for døvstumme har sat en saadan skoles oprettelse paa sit program. Og den har sendt ansøgning til senatet om, at det maa optage til forhandling spørgsmaalet om oprettelse af en jordbrugsskole for døve.

J. K. P.

De døve er de bedste arbejdere.

Isaac Goldberg, som har en forretning i East Broadway, New-York, har opdaget, at de døvstumme er bedre arbejdere end mænd, som kan høre og tale.

For syv aar siden skulde han have en ny arbejder, og af barmhjertighed gav han plad-

jen under mange betænkeligheder til en døvstum gut. Gutten var saa flink, at Goldberg en maaned efter, da en ny plads blev ledig, antog en døvstum til. Siden har han fortsat paa samme maade, saa at nu over halvdelen af hans arbejdere er døvstumme.

Joseph Goldberg, som er leder af forretningen, sagde forleden dag til en reporter fra »New-York Times«: Jeg vil meget gerne, at »Times« skal skrive noget om, hvor fornøjet jeg er med de døvstumme, som jeg har i arbejde; det vil kanske gjøre det lettere for andre døve at faa beskæftigelse.

Mange arbejdsgivere har den samme mening, som jeg før havde, at det vilde være aldeles umuligt at bruge døvstumme som arbejdere; men nu har jeg prøvet det i 7 aar, og nu vil jeg hellere have døve end hørende arbejdere. — Saalangt »Times«.

I Norge har det ogsaa tidligere været saa, at mange mestere med glæde har taget imod døve arbejdere. Men nu er dette, ihvertfald i Kristiania, delvis forandret. Der er enkelte mestere, som siger, at de har prøvet døve gutter, men de var dovre og upaalidelige og at de ikke vil have flere. Og disse dovre og upaalidelige gjør det saaledes vanskeligt ogsaa for de flittige og dygtige døve at faa beskæftigelse.

Men dette maa vi se til at faa slut paa igjen; og det kan ske, naar døve og hørende staar sammen om at tilholde de dovre, at det er deres pligt at arbejde, og de ulydige, at det er deres pligt at rette sig efter mesterens bestemmelser.

Fra „De døves forening“.

Afvigte 24de marts, søndag, holdtes extraordinær generalforsamling. Et forslag om forandring i sygekasseloovens paragraf 4 c. fremlagdes til behandling af bestyrelsen. Forslaget havde følgende lydelse: „For at opnaa pengeunderstøttelse af 1 kr. pr. dag maa det godtgjøres, at patienten virkelig har været uden den sædvanlige arbejdsfortjeneste eller paa anden maade lidt økonomiske tab ved

sygdommen.“ Da imidlertid det i loven bestemte „to tredjedelen“ af de stemmeberettigedes antal ikke var tilstede og saaledes ingen gyldig beslutning kunde fattes, gik man over til at diskutere forslaget og viste det sig, at flerheden af forsamlingen udtalte sig imod det. Ved en senere fuldtallig ordinær generalforsamling kan det samme forslag fremlægges og gives gyldig afgjørelse. Viceformanden, hr. assistent Falsen ledede mødet, i formanden, hr. skolebestyrer Fjortofts forfald. R. Z.

Arbejdshjemmet for døvstumme piger i Kjøbenhavn.

Arbejdshjemmet virker væsentlig som vadsfe- og strygeanstalt samt husgjerningsstole, men al nyttig haandgjerning kan optages under dets virksomhed.

Udgangen til arbejdshjemmet staar aaben for enhver i Danmark hjemmehørende arbejdsdygtig, døvstum pige, naar hendes skoleundervisning er fuldendt, og hun fra sin hjemstavn ved præste- og lægeattest godtgjør sædelig vandel og almindelig arbejdsdygtighed.

I lærearene — beregnede til 2 aar — betales for en arbejdsdygtig, døvstum piges ophold i arbejdshjemmet 240 kr. aarlig, og vil pigen foruden undervisning i den haand- og husgjerning, der øves i arbejdshjemmet, tillige modtage fuldstændigt ophold, fri medicin og sygepleie samt fri beklædning.

Ved siden heraf tilbyder arbejdshjemmet amter, kommuner og private efter nærmere prøve ogsaa at modtage døvstumme piger, der efter deres aandelige og legemlige tilstand ikke maatte kunne anses for fuldt arbejdsdygtige, eller egnede til selvvirksomhed, uden dog at være aldeles ude af stand til at arbejde, mod en aarlig betaling af 240 kr., saalænge de opholder sig i anstalten. Den kommune eller private, der opretter en saadan friplads, har befættelsesret til denne.

Efter endt læretid stilles der eleven valget, om hun vil udtræde af arbejdshjemmet, eller om hun vil forblive der til arbejde. I sidste

tilfælde indtræder hun i et fuldstændigt frit tyendeforhold til hjemmet og modtager løn i forhold til sit arbejde.

Bed siden heraf byder arbejdshjemmet altid tidligere elever og andre døvstumme kvinder frit ophold i hjemmet, naar de ønsker at deltage i de aarlige altergange for døvstumme her i byen, ligesom lignende frit ophold for kortere tid tilbydes tidligere, udenbys boende elever, naar de maatte ønske at uddanne sig videre her i byen i den virksomhed, de har valgt i deres hjemstavn.

Til forstanderinde valgte bestyrelsen frk. M. Johansen, der tiltraadte stillingen den 1ste november.

Bestyrelsens gamle tanke at indrette et asyl for ældre døvstumme kvinder i en tilbygning til arbejdshjemmet er nu blevet realiseret, og asylet, der indviedes 24de november 1904 under navn „Prinsesse Marias asyl for døvstumme kvinder“, har fra april 1905 begyndt sin drift. — 3 af arbejdshjemmets kvinder er paa grund af svagelighed overførte til asylet, og 4 ældre døvstumme kvinder fra forskellige egne af landet har søgt og faaet optagelse. Der er foreløbig plads til ca. 30, og optagelse kan søges af døvstumme kvinder fra hele landet.

(Af aarsberetningen.)

Af modtagne breve

Overhus 17 marts 1907.

Præsten Svendsen.

Jeg vil tage pennen i min haand og skrive nogle ord til Dem. Nu er det saa længe siden jeg læste i „De døves blad“ no. 1 om mit arbejde osv. 1867 blev jeg konfirmeret og reiste hjem 2 dage efter fra Bergen til mine bedsteforældre. 1 aar efter kom jeg i skomagerlære hjemme paa landet hos en, der kaldes bønders skomager). Efter et aar har jeg sluttet skomagerarbeidet. Jeg har været et aar til oplærelse i kurvmagerprofessionen paa Lervik. Jeg var meget glad fordi jeg der mødte 4 døve kamerater, som har været sammen med mig paa Bergens skole, nemlig Synøve Økland, som

De kjendte godt; hun er gift med Joar Knarvik og bor i Bergen, John Jansen Grove, Kristi Olsdatter Tvedt Nordhuglen og Lars Olsen Hatteberg af R. fendal. Lars Hatteberg var min sovokammerat i 1 aar og vi arbejdede sammen hos en kurvmager. Nytaarsaften 1870 reiste jeg hjem igjen til mine bedsteforældre og arbejdede nogle kurve og solgte dem, men jeg fik lidet penge for dem, saa maatte jeg bestemme mig til at reise til min moder; hun havde et lidet hus med halvtækket hølade; hun føder 1 ko og 3 sauer. Jeg har arbejdet og hjulpet hende meget med at slaa hø og hugge ved og spade poteter. 2 aar efter reiste jeg til Sundal og tjente hos en stor gaardbruger. Jeg tjente hos ham i 6 aar og 4 eller 5 sommere, og kom tilbage til min moder. Jeg har kjøbt huset og jeg reiste afsted og huggede furutrær og lavede materialer og malet paa huset og byggede en stor hølade selv. Jeg har ogsaa pligtigt arbejdet 8 dage efter husbondens tilsigelse om aaret. Min moder havde ikke havt husmandsplads. Jeg betalte husbonden for pladsen kr. 240, to hundrede og firti kroner, og saa betalte jeg mange penge for mit hus og lade. Jeg føder en ko og 10 faar.

Jeg blev født hørende; 3 aar gammel mistede jeg hørfelen, 7 aar gammel mistede jeg min fader, som døde paa søen formedelst storm. Jeg og min kone blev ægteviet i aaret 1889 og vi lever meget godt og alt gaar med det sædvanlige. Jeg var alene döv i Mauranger i mange aar, men siden kom der 2 døve piger Christiane og Andrea Gjerde, jeg hjælper deres moder ofte med at hugge ved til brændsel og deres moder bagte ofte brød til mig. Andrea tjener hos min husbonde paa Overhus.

John Fonneland Moreimsund med sin søster Abelone har været paa besøg hos mig og hos de to døve piger i Gjerde. Til Gjerde er det ikke langt at gaa her fra Overhus, omtrent 10 eller 15 minutter til fods. Og saa Ole Hansen og hans kone Martha fra Bergen kom til mig paa besøg og var hos mig 4 eller 5 dage; det var stor glæde at tale meget om mange ting. Her er en gammel døvstum pige som heder Britha Andersdatter Dyre, født i aaret 1831; altsaa er hun 77 aar gammel;

hun har lært af en døvstum pige Kari Johannesdatter Fedt i Kvindherred. Hun (Kari) har lært paa Trondhjem skole med finger-sproget ikke med mund, hun er død for længe siden omtrent for 8 eller 10 aar siden. Jeg kjendte hende godt. Brittha lever nu, men hun har været meget syg forrige høst og jeg hørte at hun er meget svag i hovedet; hun bor nu paa Haugen ovenfor Dimelsvik i Kvindherred. Hun har tjent paa Gjerde og Overhus i mange aar. Jeg fik tale meget med fingeralfabet med hende efterat jeg kom hjem fra Bergens skole. Jeg har meget lyst at høre om De vil være saa god og besøge Brittha Andersdatter Dyre. Hvis De reiser hen til hende maa De skrive brev til mig hvad tid De kommer til Dimelsvik. I Rosendal er der ogsaa en døvstum Lars Olsen Hatteberg. Saa vil jeg følge de døve piger til Rosendal og træffe Dem. De husker godt jeg har været og roet alene til Strandebarms kirke 1898.

Hils alle mine gamle døve kammerater fra mig
 Ole Nilfen Overhus,
 Mauranger.

* * *

Til „De døves blad“.

Jeg vil i „De døves blad“ saa hilse paa eder, mine kjære døve venner, men især mine skolekammerater og alle, som husker mig. Dere har altid været i mine tanker og jeg har altid spurgt mig selv: Mon hvordan har Gud ført eder til denne dag? I Jesu navn vil jeg i „de døves blad“ tale med eder. I dit navn Jesus skal hvert knæ bøje sig og hver tunge bekynde, at han er en herre til Guds ære. Det er nu snart 9 aar siden vi skiltes, og det var saa tungt for mig at forlade skolen (Gløshaugen) med dens forædlende indflydelse og paa egen haand prøve livet; men lovet være Gud, som af sin store naade og godhed har hjulpet mig frem og bevaret mig paa sin gode vei. Jeg mindes nok den dag, da jeg tog afsked med mine kjære omgivelser baade af hørende og døve, som var forsamlet paa kaien og dampskibet især med at bære mig bort fra de kjærlige omgivelser, da stod taarerne mig i øinene, hjertet sad beklemt, medens tan-

terne om den ukjendte og mørke fremtid gennemkrydsede min hjerne. Men over alt det tunge lettedes hjertet ved bevissheden om, at deroppe i det høie troner den almægtige Gud, som er mægtig til at hjælpe os døve frem gennem mange vanskeligheder, som kommer paa vor vei, naar vi i tro holder os nær til ham og beder om hjælp. Mine kjære kammerater I mindes nok med glæde og taknemmelighed paa skolen, paa vor kjære fordums lærer M. Krogstad og flere, som har gjort saa meget godt for os. Sig, var det ikke stort for os, som kom til skolen som uforanstaltede dyr, at vi fik en saa dygtig og ædel lærer som M. K., som opdrog os i gudsfrugt og til fornuftige og tænkende mennesker. Han har isandhed ikke sparet sig selv, hans hjerte brændte altid af iver efter at saa os og mange døve til dygtige, flinke og bra mennesker. Maa ikke vores hjerter brænde af taknemmelighed mod Gud og de hørende, som har gjort os døve saa meget godt. Naar jeg her skuer over den hele ungdom, som lever som om der er hverken Gud eller evigheden, saa er jeg saa inderlig taknemmelig over at jeg fik komme, paa en god døveskole. Gud signe døvstummeskolen og det troende lærerpersonalet! En god opdragelse som ledes i den rette aand, er ikke forgjæves, derfor opgiver ikke mod og haab, fordi dere kjære lærerpersonalet ser saa liden frugt af eders stræv med de døve. Derude i livet modnes frugten af eders stræv med os døve. Vi døve saa mange som besitter os paa det gode, vil mindes eder og nedbeder Guds rige velsignelser over eder. Eders advarsler og formaninger følger os og maner os til at holde os nær til Gud, saavel i medgangen som i modgangen. Kjære døve venner, lad os vise Pastor Svendsen, lærerpersonalet og de hørende som tænker paa os døve taknemmelighed ved at vurdere deres gerning og glæde deres hjerter, ved vor gode opførsel og at vi vandrer paa Herrens vei, som de har anvist os. Men først og sidst er vi den algode Gud vor tak skyldig. Han har elsket os med evig kjærlighed. Er det eders lyst at tænke paa den kjærlige fader og grunde paa hans skaberverk? Gud har elsket os syndere saa høit, at han sendte sin enbaarne søn

hæned, for at hver den som tror paa Jesu navn ikke skal blive fortabt, men have et evigt liv. Kjære døve venner, prøv eder ærlig for Guds ansigt, til hvilken klasse du tilhører. Hvo som tror paa Guds søn har et evigt liv, men hvo som ikke tror, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham. Kjære døve venner, glem aldrig Gud og evigheden, elsk og tro paa Jesus og beflit eder paa det gode. Lev saaledes, at du med glæde kan aflægge regnskab for dine gjerninger, lev et helligt liv i Guds søns tro, saa kan vi med trost og glæde indtræde i evigheden, saa er vi sikker paa at mødes paa den nye jord og da skal vi forlyste os i Guds ord og beskue Gud. Jeg haaber at fende flere stykker i de døves blad senere. Modtag saa en kjærlig hilsen fra mig

Ida Jensen Rotnæs,
Bogøen.

Blandede meddelelser.

Balborg Karlsen af Moss ligger for tiden syg i sit hjem, hun lider af lungetuberculose. Da pastor Svendsen var hos hende forleden dag for at meddele hende nadverden, bad hun ham hilse alle hendes døve venner. I det hilsenen føres frem, mindes der om, at et venligt brev vil glæde den, som ligger syg. Hendes adresse er Løkkegaden 11, Moss:

Skolebestyrer Vølle, Trondhjem, er reist til Kjøbenhavn for at deltage i Kjøbenhavns døvstummeinstituts 100-aars jubilæum. Det off. døvstummeinstitut i Trondhjem, hvoraf hr. Vølle nu er bestyrer, blev oprettet af lærer Møller, som selv var døv og som først havde været elev og siden lærer ved Kjøbenhavns institut.

Guldbryllup feiredes langfredag i Alesund af havnefoged Joh. H. Svendsen og hustru Louise, f. Vogt. Guldbrudeparet vil være kjendt af de fleste døve i Alesund og paa Søndmøre, idet disse ofte har været samlet i deres hjem, naar pastor Svendsen har været i Alesund for at holde gudstjeneste. Havnefoged Svendsen er 77 aar gammel og hans

hustru er 71 aar. Paa guldbryllupsdagen var de fleste af børnene, af hvem pastor Conrad Svendsen er den 3die i rækken, svigerbørn og børnebørn samlede i Alesund.

Even O. Brunstad af Einedalen, tidligere elev af Balchens skole og Polla Grefseheim af Nes Hedemarken, tidligere elev af Hofgaardss skole, har indgaaet forlovelse.

Frk. Magnhild Gattrem tidligere lærerinde hos Balchen og fru Rosing og som i de senere aar har været missionær i China har en tid opholdt sig i Norge for at komme til kræfter efter et anstrængende arbejde i det vanskelige klima. Det vil glæde hendes mange venner blandt de døve at faa vide, at opholdet i Norge har haft en velgjørende indflydelse paa frk. Gattrems helbred.

Frk. Else Brunchorst er kommet ud igjen efter sin sygdom, og vil forhaabentlig snart blive ganske frisk igjen.

Frk. Balborg Thorsen flyttede 3die paa skedag hjem fra Diakonisseanstaltens Klinik i Bergelandsveien. Hun er forholdsvis kjæk efter den store operation, men der vil jo hengaa endnu en tid før hun bliver helt frisk.

I **Stokholm** holdtes den 4de og 5te april en basar til indtægt for foreningen til dannelsen af et alderdoms- og understøttelsesfond for døvstumme. Basaren var meget vellykket og indbragte kr. 6000 brutto.

Til det 6te nordiske abnormskolemøde, der skal holdes i Finland 1908, har senatet bevilget 5000 mark.

„De døves blad“

koster kr. 1.80 om aaret. De fattige faar bladet frit. De, som har lidt penge, faar bladet for 1 kr. eller 50 øre eller 25 øre. Vi vil gjerne, at alle skal prøve at betale noget; 50 øre eller 25 øre synes vi, næsten alle maa kunne betale. Breve med betaling for bladet sendes frit, naar de leveres paa posthuset, og postaabneren forsegler det. Paa alle andre breve maa der sættes frimerke. Breve uden frimerke indløses ikke. Adressen er: „De døves blad“, Nordstrand pr. Kristiania.